

тръгнѣхъ на другиятъ день сутрината. Сполучихъ само позволенъето да видѣхъ пиемонтескиятъ консулъ, за да го попитамъ за извѣстия отъ домородството си. Щѣхъ да идѣхъ да го намѣрихъ; нѣ, като бѣхъ принуденъ отъ треската да легнѣхъ, проводихъ да го помолѣхъ да доде при мене.

Той има добрината да не го чякамъ много, и колко му бѣхъ признателенъ за туй!

Той ми обади добри извѣстия отъ баща ми и отъ по голѣмиятъ ми братъ. Колкото за майка ми, за другиятъ ми братъ и за двѣтъ ми сестри, азъ останѣхъ въ едно страшно сѣмнѣние.

Като се посѣзехъ малко нѣщо, нѣ нѣ още доста, и като сѣ гледахъ да се успокоѣхъ, щѣше ми се да продължѣхъ разговорътъ си съсъ Консулътъ. Той бѣше готовъ на туй съсъ безкрайна благосклонность; обаче бѣше принуденъ да ме остави.

Като останѣхъ самъ, ищеше ми се да поплачѣхъ; не можяхъ. Защо по нѣкоги скърбта ме правеше да ми се нажяли; и най често напразно се мжчяхъ да проливамъ сълзи, когато ми бѣше толкосъ драго да намѣрихъ съсъ туй едно олегчене! Тая невъзможность да се растушихъ умножи треската; едно голѣмо главоболѣе имахъ.

Понскахъ да пиѣхъ отъ Хундбергера. Тоя добъръ човѣкъ бѣше единъ члушинъ отъ виенската полиция, и служеше като слуга на комисаринътъ. Той не бѣше старъ, нѣ случаятъ понскалъ, да ми подаде той да пиѣхъ съсъ една растреперана рѣка. Това треперане ме накара да си припомнихъ за Шилера, за любезниятъ ми Шилера, когато, на първиятъ день на дохожданъето ми на Шилбергъ, понскахъ му повелително стомната, и ми я подаде.